

σιον και μακρὸν, τὴν μύτην σουβλερὴν, καὶ τὸ πράσινον ὄμμα του κρυπτόμενον ἔπισθεν διόπτρων. Φορεῖ κοντὰ πανταλόνια, καὶ μακρὰ ἐπανωφόρια φέρει πῖλον ὑψηλὸν, καὶ ράβδον χονδρὴν. Εἶνε δηλαδὴ δάσκαλος. Ἐσπούδασε εἰς τὴν Ὀλλανδίαν τὴν ἑλληνικὴν γραμματικὴν, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν κλασικὴν ἕρμηνείαν ἀφ' ἧς, τι γράφει ἐννοεῖ τις τὰς ὑβρεῖς του μόνον, ὡς τὸν ἀριθμὸν ὑπερβαίνειν αἱ παραπομπὰί του. Ὁ ἄνθρωπος πάσχει τὴν μονομανίαν νὰ νομίζῃ ἑαυτὸν σύγχρονον τοῦ Περικλέους. Τὸ μέλλον του εἶνε ν' ἀποθάνῃ ἐκ παραπομπικῆς πνιγμονῆς.

Εἴπετέ μας, τώρα, σὰς παρακαλῶ ἀξίζεις ὁ Κύριος Κ... δέκα σειρὰς περιγραφῆς;

ΣΦΙΚΑ.

Σ Κ Ν Ι Η Σ

Ἡ πρὸ μικροῦ ἀνατείλασα καὶ πάλιν τεργεσταία «Ἡμέρα», ἀφοῦ διηγήθη ὅσα ἐσχάτως συνέβησαν παρ' ἡμῖν, βουλευτῶν νομίμων φαγαδεύσεις, ἐλλιπεῖς συνεδριάσεις, ἀντιπολιτεύσεως ἀποχώρησιν καὶ τὰ λοιπὰ παρατρέφωδα, πλέκει ἔπειτα λαμπρὸν ἐγκώμιον τοῦ ἀνεκτικῆς καὶ φιλησούχου ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις οὐδόλως περὶ τούτων μεριμνῶν, ἐργάζεται, φαγοποτεῖ, διασκεδάζει καὶ ἀγροῦς ἀγοράζει, ἀφίνων τοὺς ὑπερμάχους τῶν προνομίων νὰ βοῶσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ὁ ἔθνικὸς ποιητῆς Ἀλέξανδρος Σούτσος, περιγράφων ἐπίσης τὴν παραδειγματικὴν ταύτην ἀνοχὴν καὶ ἡμερότητα τοῦ σήμερον Ἑλληνοσ, ἀποσπᾷ τὰς τρίχας του ἐκ τῆς ἀπελπισίας, ἀνακράζων:

Ἐλιωτος, ὦ Ἕλλην, φέρει,
Φέρει πῖλον, ἀφοῦ λείπει ἀπὸ σὲ ψυχὴ καὶ δόρυ.

Τίς ἐκ τῶν δύο ἔχει δίκαιον, ὁ ποιητῆς ἢ ὁ πεζογράφος;

Πασῶν τῶν ἐφημερίδων τὸ δ' φύλλον κατέχεται κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ ἰσολογισμοῦ τραπέζης τινος. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερεπλεόνασε· δυστυχῶς ὅμως ἐξ ὧν τούτων μόνον ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα φαίνεται οὕσα τετράπους.

Οἱ φιλόλογοι τοῦ δημαρχικοῦ γραφείου ἐθάπτισαν τοὺς ἀποκομιζοντας τὰς ἀκαθαρσίας τῶν ὁδῶν Καββαγιεῖς. Θαυμάζοντες τὴν ἐρμαφρόδιτον σύνθεσιν τῆς λέξεως, προτείνομεν νὰ μετονομασθῶσι κατ' ἀναλογίαν καὶ οἱ συμβολαιογράφοι μεμεροφυλακες, τὰ σχολεῖα γαρ σονοστάσια, καὶ οἱ κύριοι τραπεζίται δηναριογλύφοι.

Ἀπὸ τίνος χρόνου συχνάκις ἀπαντῶμεν κατὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ὁδὸν Σταδίου ὁμίλους ἀκροατῶν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸν ἀξιοτίμον καθηγητὴν κ. Σαρίπολον κηρύττοντα βροντοφώνως, ὅτι οὔτε ἀσπάζεται οὔτε παραδέχεται οὐδὲν τῶν ἄσα προχθῆς ὁ ἴδιος ἔγραψε καὶ ὑπέγραψεν ἐν τῇ γνωμοδοτήσει του περὶ ἀπαρτίας.

La scienza e mobile
Qual piuma al vento.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ετὰ τὸσας ἐνδόξους ἡμέρας τοῦ πολυπαθοῦς ἡμῶν Θεάτρου, ὅπερ ἔσχεν ἄλλοτε τὸ εὐτύχημα νὰ ἀκούσῃ τὸν Σούτσον καὶ τὴν Πιπίναν, τὸν Νικηφόρον καὶ τὸν Ταβουλάρην — παριστάνοντα μάλιστα καὶ γαλλιστί—ἐμελλε νὰ ἴδῃ τὸ δυστυχῆς εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του καὶ φαντασμαγορικὴν παράστασιν (l'obéris): τοὺς ἔρωτας τοῦ Διαβόλου. Ὡς νὰ μὴ μᾶς ἤρκει ἐφέτος τὸ ἀνδρόγυνον Βρεσσὸλ, ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Μαρσὲλ καὶ πᾶ-

σα ἡ ἄλλη σεμνὴ χορεία τῶν τροφίμωντοῦ Πάτερ-Λαβερνίου, γραπτὸν μᾶς ἦτο νὰ ἀπολαύσωμεν καὶ τὸ περίεργον θέαμα δαιμόνων καὶ δαιμονίων, φαινομένων μαγευτικῶν καὶ ὑπερφυσικῶν τεχνασμάτων, τὰ ὅποια ὅμως, χάρις εἰς τὴν πτωχείαν τῆς σκηνῆς μας καὶ τὰς ἀφειδεῖς δαπάνας τοῦ ἐργολάβου, ἀπέβησαν ὅσον ἦτο δυνατὸν φυσικώτερα καὶ ὀλιγώτερον τρομακτικά. Τὰ μαγευτικὰ φαινόμενα ἀπλοποιήθησαν ἀρκετὰ, οἱ δαίμονες καὶ οἱ σαβανοφόροι νεκροὶ, ἀντὶ νὰ καταδύωνται εἰς τὴν γῆν ἢ νὰ ἀναρπάζωνται εἰς τὰ νέφη, ἔφευγον βραδυποροῦντες διὰ τῶν παρασκηνίων, καὶ ἡ κατηραμένη ἐκείνη τράπεζα τῆς δευτέρας εἰκόνοσ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ στρωθῇ αἴφνης διὰ μαγικῆς ἐπιδράσεως πολυτελὲς δεῖπνον, κατ' οὐδένα λόγον ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς χονδροειδεῖς σπάγγους τοῦ μηχανικοῦ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ Θεάτρον μας ἠθέλησε νὰ γείνη ἀπὸ βατράχου βόδιον, καὶ... ἔσκασε.

Πολλοὺς ἠκούσαμεν πολλακίς παραπονουμένους, ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πρωτεύουσῆς μένει ψυχρὸν καὶ ἀναίσθητον πρὸς τὰς καλλονὰς τῶν γαλλικῶν παραστάσεων (οὐχὶ ἐννοεῖται, τὰς ἐνσεσαρκωμένας). Τὸ καθ' ἡμᾶς νομιζομεν λίαν ἄδικον τὸ παράπονον τοῦτο, καὶ φρονοῦμεν μάλιστα τούναντίον, ὅτι ἡ πλειονοψηφία τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ καὶ αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας λεπτότητας τῶν παραστάσεων τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου ἐκτιμᾷ καὶ ἐπικροτεῖ. Ἄρκει δὲ μόνον νὰ ὑπομνήσωμεν, εἰς ὑποστήριξιν τῶν λόγων ἡμῶν, ὅτι τὸ κοινὸν καὶ τὴν ὠραίαν ἐκείνην φράσιν τῆς Κόρης Ἄγγω: oh, la la, malheur! ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς, καὶ τὴν δις ἐπανάληψίν της ἀπήτησε, καὶ τὸ ἀκροτελεῦσιον κανκᾶν τῶν Ἰπηρετῶν ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τρίς ἐπαναλαμβανόμενον, καὶ προχθῆς ἀκόμη κατεμαγεύθη ἀπὸ τὸ ξυλοκόπημα τῶν Ἐρώτων τοῦ Διαβόλου, καὶ μετὰ ἐνθουσιώδους παραφορᾶς ἐζήτησε τὴν ἐπανάληψίν του, χωρὶς ὅμως δυστυχῶς νὰ εἰσακουσθῇ ὑπὸ τῶν υποκριτῶν, οἱ ὅποιοι, φαίνεται, ἱκανὸν ἐνόμισαν διὰ τὴν ἰδίαν των ῥάχιν τὸ ἀπλοῦν ξυλοφόρτωμα.